

NUMERO 46 • 1999

HELSINGIN SANOMAT

VIKKOLIITE

NYT

SIKAMAISTA TAIDETTA | SIVU 8

KUUSTOSEN MIKKO KUJEILEE | SIVU 18

MAJAKKA ILMAN PERÄVAUNUA | SIVU 45

OPAS PERJANTAISTA TORSTAIHIN

19. 11. - 25. 11.

PAINAJAINEN
ISOJÄRVELLÄ

KAKSI NUORTA KAUPUNKILAISNAISTA
VIETTI 72 PIINAAVAA TUNTIA SYKSYISESSÄ METSÄSSÄ
KAHDEN KIUSAAJAN ARMOILLA. SIVU 11

KAUKANA KOTOA SYNKÄSSÄ METSÄSSÄ

TEKSTI JA KUVAT:

ELINA HIRVONEN JA ANU SILFVERBERG | JARI LINDHOLM JA SAMI SOININEN

MARRASKUUN 3. PÄIVÄNÄ 1999 TOIMITTAJAT ELINA HIRVONEN JA ANU SILFVERBERG KULJETETTIIN ISOJÄRVEN KANSALLISPUISTOON 20 KILOMETRIN PÄÄHÄN KUHMOISISTA. ERÄRETKEILYYN TOTTUMATTOMILLE HELSINKILÄISILLE OLI ANNETTU TEHTÄVÄKSI TARKKAILLA NELJÄN PÄIVÄN AJAN TUNTEITAAAN SYRJÄISELLÄ LEIRIPAIKALLA. HEILLE OLI VIRITETTY ANSA.

PIMEYDESSÄ LEIRIPAIKAN YMPÄRILLÄ HIIVISKELI THE BLAIR WITCH PROJECT -ELOKUVAN TYYLIIN KAKSI KIUSAAJAA, TOIMITTAJAT JARI LINDHOLM JA SAMI SOININEN, JOIDEN TEHTÄVÄNÄ OLI SÄIKÄYTTÄÄ RETKELÄISET PUOLIKUOLIAIKSI.

KESKIVIikko 3. 11.

"METSÄSTÄ KUULUU UJELLUSTA"

Toimittajat Hirvonen ja Silfverberg saapuvat kansallispuistoon illan-suussa. Toimittaja Soininen on lupautunut pahaa aavistamattomien naisten oppaaksi.

Auton ikkunan ohi vilahtelee koomisia paikannimiä. Kökkölä, Hörhölä, Heretty.

Istumme takapenkillä lehtiöt käsissä ja tarkkailemme maisemaa. Tie muuttuu kapeammaksi ja metsä sen molemmin puolin tiheäksi.

Vastaan tulee vanha mies rollaattorin kanssa, hänen jälkeensä ihmisiä ei enää näy.

Olemme matkalla Isojärven kansallispuistoon, jossa meidän on määrä viettää neljä yötä ja kirjata pimeyden ja eristyneisyyden synnyttämiä tunteita.

Yleinen tie loppuu ja auto pysähtyy puomille. Joudumme jatkamaan jalan. Leiripaikalle on kymmenisen kilometriä, ja polku sinne mutkittelee mäkien ja suoalueiden yli.

Matkalla hämärä tiivistyy ympärillemme huomaamatta. Majavat molskahtelevat vedessä, kun ylitämme suon. Yhdestä kohtaa ne ovat pureet pitkospuut poikki.

Oppaamme, toimittajakollega Sami Soininen kertoo suohon hukute-

tusta vauvasta, jonka itkua retkeilijät ovat väittäneet kuulleensa öisin.

Koivussa polun varressa roikkuu kaksi mustaa nahkahanskaa. "Murhaajan käsineet", nauramme väsyneinä.

Kun saavumme perille, on pilkkopimeää, ja pystytämme teltan kaasulyhdyn valossa. Oppaamme joutuu palaamaan metsän halki pimeyden yllättämänä. Hän vie mukanaan toisen taskulamppumme. ☞

"Metsä on kuin suojaava muuri."

Hämärä laskeutuu varhain Kuorejärvelle.

Kello 19.00.

Anun päiväkirjasta:

Kuuntelen ääniä telttakankaan takaa. Olemme kumpikin hiljaa. Luulen, että Elina miettii samaa: onko siellä joku?

Lähtiessäni en oikeastaan pelännyt muuta kuin karhuja. Nyt karhu tuntuu tiivistyvältä pahalta, joka suojelee pahantekijöitä, kieroutuneita metsäläisiä. Taskulampun valo näyttää samalta kuin kauhu elokuvissa: valon koko idea on siinä, mitä se jättää kehänsä ulkopuolelle.

Elinan päiväkirjasta:

Olen pakannut vessapaperirullan sisään tussin näköisen turvasuihkeen, jolla voi tähdätä hyökkääjää silmiin. Minulla on yössä hiipivän raiskaajan varalle seuraava suunnitelma: Suihkutan miestä silmiin ja isken häntä puukolla jalkoihin. Sen jälkeen teipaan jalat ja kädet ilmastointiteipillä, me pakennemme Anun kanssa metsään ja soitamme kännykällä poliisin.

Tuulen humina kuusimetsässä kuulostaa kaukaisen moottoritien pauhulta. Humina liikkuu hitaasti eteenpäin ja kiertää leiripaikkaamme.

Myöhään illalla metsän yli lentää lentokone. Kuuntelemme sitä hartaina: ihana koneistetun sivilisaation ääni! Kuvittelemme ihmisiä valaistussa matkustamossa.

"Ajattele, että siellä ihmiset syövät hyllyviä jälkiruokia ja juovat Baileyä."

"Ja sitten siellä on joku mies kännissä."

Ääni katoaa, kuuluu vain metsän rasahtelu ja suhina. Täytyy pidätellä hengitystä, jotta kuulisi.

Kello 2.00.

Anun päiväkirjasta:

Herään outoon ääneen. Metsästä teltan takaa kuuluu vinkunaa ja ujelusta, välillä tasaista koputusta.

Olen hermostunut mutta yritän miettiä, mikä eläin se on. Ehkä jokin lintu? Ääni lähestyy leiriä mutta kaikkoo sitten vähitellen.

Leiripaikalta löytyy kättä pidempää.

Näin leiripaikan vieressä olevassa halkoliiterissä kirveen kun tulimme. Nyt minua vaivaa ajatus, mitä tekisin, jos se olisi aamulla kadonnut. Täytyy muistaa piilottaa se telttaan ensi yönä.

"ISKUN H-HETKI ON KELLO 2.15"

Samaan aikaan kun retkeläiset paineuvat yöpuulle teltassaan, heidän kiusaajansa, Jari Lindholm ja Sami Soininen tapaavat Padasjoen Nesteellä, jonne Soininen on salaa saapunut opastettuaan naiset leiripaikalle.

Kello 20.05 pysäköimme Piipalan savottakämpän pihaan.

Avaamme auton takakontin.

Siinä ovat varusteemme: patikka-vaatteet, muonaa neljäksi päiväksi, kamera, taskulamppuja sekä otsalamppu, perunajauhoa, kettupilli, pimeänäkölaite ja kaksi mustaa hiihtonaamiota.

Aiomme oleskella päivät savottakämpällä, ja öisin aiomme hiiviskellä muutaman kilometrin päässä sijaitsevassa kansallispuistossa.

Tehtävämme: säilyttellä puistoon leirytyneet toimittajakollegamme Elina Hirvonen ja Anu Silfverberg puolikuoliaiksi.

Tänään, ensimmäisenä yönä, terrori-iskumme h-hetki on kello 2.15.

Ajamme savottakämpältä kansallispuiston parkkipaikalle ja suunnitamme polkua pitkin metsään.

Kiusaaja (alh.) ja hänen välineensä.

Tyttöjen leiriin on maantieltä matkaa vain 2,5 kilometriä, mutta sitä-hän tytöt eivät tiedä. Heidät on kuljettu perille kolme kertaa pidempää reittiä, ja lisäksi heille on matkan aikana seipitetty kammottavia tarinoita suohon hukutetuista lapsista – pieni jekku tunnelman tiivistämiseksi.

Yö on tähtikirkas ja lämmin. Puhumme kuiskaten ja astelemme varovasti, sillä emme halua pienenkään rasahduksen kantautuvan uhrien korviin.

Kun vastaan tulee polunristeys ja kyltti *Kuorejärvi 1.0*, vedämme kasvoille hiihtonaamiot ja ryhdymme hiipimään.

Vielä parisataa metriä, ja on aika kaivaa esiin pimeänäkölaitte ITT Night Enforcer 150, jonka olemme saaneet maahantuojaalta leikkimieliseen "koekäyttöömme".

Laitteen vihreäsävyinen, värisevä näyttö tuo mieleen kauhuelokuvan *Uhrilampaat*, ja vehkeestä on sitä paitsi hyötyä: sen avulla löydämme tyttöjen teltalle ilman taskulamppua pilkkopimeässäkin.

Partiomme jakaantuu nyt kahteen osaan: "Ryhmä Lindholm" jää kuulovartiioon, "Ryhmä Soininen" etenee pimeänäkölaitteen turvin lähemmäs leiriä.

"Ryhmä Soinisen" tehtävänä on ujelluttaa eräkaupasta hankkimamme kettupilliä, jonka kammottavalla äänellä metsästäjät jäljittelevät haavoittuneen ketun kirkunaa.

"Ryhmä Lindholm" etsii ison kivenlohkareen ja kyyristyy sen taakse. On täysin hiljaista. Vieressä puunrunko natisee tuulessa.

Hetken etäältä kuuluu vihellystä, sitten ei mitään. Kaukana välkähtää pari kertaa valo, mutta pimeys nie-laisee sen. Soininen? Tytöt? Jäikö to-veri kiinni heti ensimmäisenä yönä?

Mieleen tulee epämiellyttävä ajatus: pillin houkuttelema kontio saattaa tallustella haaskalle juuri tätä kautta ja yllättää "Ryhmä Lindholm-in".

Samaan aikaan "Ryhmä Soininen" etenee varovaisesti kohti leiriä välillä pysähdellen ja tarkastellen reittiä pimeänäkölaitteella. Missä teltta on? Sadan metrin päässä? Kolmensadan?

Soininen nousee harjanteelle ja tö-räyttää ilmoille kiljaisun:

Skriiiiii...

Ei reaktiota.

Soininen toistaa äänen useita kertoja, mutta mitään ei tapahdu.

Kello 4.30 palaamme autolle uupuneina ja yltä päältä hiessä.

TORSTAI 4. 11.

"MAISEMASSA EI LIIKU MIKÄÄN"

Hirvonen ja Silfverberg totuttelevat hiljaiseen leirielämään.

Kello 9.30.

Heräämme hitaasti kolotukseen ja kosteuteen. Kylmä aurinko kajastaa huūruisen telttakaan läpi.

Leirimme on järven rannalla. Vajaan metrin päässä vedestä on kivistä rakennettu tulisija, jota kiertävät neliön muotoon asetetut pölkkyt.

Parinkymmenen metrin päässä on liiteri ja huussi. Liiterissä on valmiiksi pilkottuja puita, seinän vie-

ressä kirves ja saha.

Teltan vieressä on puinen laavu, jossa joku on varmaan yöpynytkin.

Yön hermostuneisuus katoaa, ja tekee mieli ruokaa. Sytytettyämme nuotion istumme hiljaa rannassa. Keitämme vettä nuotiolla ja kaadamme ruokajauhetta sekaan. Sekoitamme, syömme, haemme puita, kohennamme tulta. Maisemassa ei liiku mikään.

Järven pinnassa on sumua, ja tikka nakuttaa läheisessä männyssä. Enää leiripaikka ei tunnu pelottavalta korvelta vaan pieneltä maailmalta, jonka rajaa yhdeltä reunalta lampi, toiselta liiteri ja kolmannelta teltta ja laavu.

Elinan päiväkirjasta:

Aika täällä tuntuu melkein lomalta. On ikävä yksittäisiä asioita mutta ei kaupunkilaista elämänrytmää.

Anun päiväkirjasta:

Klo 15.15.

Päivä on hervittävän lyhyt. Olemme olleet hereillä kuusi tuntia, ja nyt jo alkaa hämärtää.

Tuntuu lohduttomalta: seuraavan kerran näemme auringon aamulla, pitkän, pitkän ajan kuluttua. Äännet alkavat taas korostua.

Kello 16.00.

"Kuinka monta päivää täällä kestäisi menemättä sekaisin?"

"Neljä."

"Heh."

Klo 18.30.

"Pelottaaks sua?"

"Pelottaa."

"Mikä?"

"En mä oikeastaan tiedä."

"Kun mua pelotti eilen, ajattelin, että metsä on turvallinen muuri, jonka läpi kukaan ei pääse."

"Mä en varmaan nuku taas yhtään."

"Ollaanko 'mikä maa mikä puu' -leikkiä tunnetuilla ihmisillä?"

"Joo."

Pimeyden tiivistyessä maailmamme pienenee. Se on nyt kaasulyhdyn valokeilan kokoinen. Ryömimme kosteaan pesään teltan sisälle. Soitamme vielä Helsinkiin toimittaja Jari Lindholmille kertoaksemme päivän tapahtumista.

Metsän rasehtelujen kuunteleminen vaivuttaa lopulta uneen.

Anun päiväkirjasta:

Klo 21.00.

Heräsin juuri unesta, jossa seikkailin Euroopan suurkaupungeissa: Pariisi, Lontoo, Berliini. Unessa soitin ystävälleni, joka kysyi, eikö minua pelota pimeässä. 'Ei hätää', vastasin. 'Tunnen nämä kadut kuin omat taskuni.'

Sitten muistin, että minun on palattava yöksi metsään, ja kauhistuin: on jo pimeää, eikä minulla ole lamp-pua.

Elinan päiväkirjasta:

Klo 1.00.

En saa nukutuksi. Lamppu on Anulla, enkä halua herättää häntä, kun hän kerrankin nukkuu. Kirjoitan pimeässä. En näe edes käsiäni. Pelot-

taa. Oman sydämen lyönnit kuulostavat askelilta.

"PÄÄTÄMME VALMISTAA LIMAA"

Samaan aikaan kun peloteltavat viettävät ensimmäistä päivänsä retkellä, pelottelijat pohtivat, onko heidän ensimmäinen iskunsa tuottanut tulosta.

Heräämme savottakampässä tyytyväisinä odottamaan puhelua – nuoren naisen vapisevaa ääntä, joka kertoisi unettomasta yöstä ja oudosta ujelluksesta.

Aamu kuluu. Kello käy kahtatoista. Puhelua ei kuulu.

Alamme harmistua.

"Tätä ne vielä katuu!"

"Nyt pannaan kovat piippuun!"

Ajamme 20 kilometrin päähän Kuhmoisiin etsimään seuraavan iskun tykötarpeita.

Matkalla käymme läpi vaihtoeh-toja: Tyttöjen ruokapaikalle singottu kuollut varis? Teltan katolle pirsko-tettu sianveri?

Päädymme eleettömään suomalaiskansalliseen ratkaisuun: ostetaan muutama kilo kalanperkuujätteitä ja kaadetaan ne leiripaikalla olevaan laavuun.

Ajatus on nokkela, mutta toteutus osoittautuu mahdottomaksi.

Kuhmoisten K-kaupasta on jäteas-tiat juuri tyhjennetty, eikä S-Marke-tissa ole kalatiskiä lainkaan. Mistään ei löydy edes yhtä kurjaa kalanpäätä.

Palaamme Piippalaan ja lämmitämme saunan.

Kello kulkee pikku hiljaa kohti il-taa. Puhelinsoittoa ei vain kuulu. Entä jos kettupilli todella on houkutel-lut tyttöjen teltalle karhun?

Kiusaajat harjoittelevat kettupillillä (vas.) ja keittävät "limaa".

Kello 20.00 istumme löylyssä, kun puhelin vihdoin soi.

"No tässon Anu moi." Ääni on väsynyt, väritön.

Sydän takoo kurkussa. Nyt on pidettävä pokka.

"Hei tosi kiva kun soititte. Mites teillon menny?"

"Ollaan istuttu notskilla koko päivä."

"Ja kaikki on menny nappiin? Ei oo kylmä?"

"Mä heräsin yöllä varmaan tunnin välein. Mä kuulin kaikenlaista rapinaa ja vihellystä ja välillä askelia. Mä pelkäsin, että huppumies tulee."

"Millasta vihellystä?"

"No sellasta vihellystä. Välillä mä sytytin valot ja kirjoitin päiväkirjaa. Mä kuvittelin kaikkee."

Kun puhelu on ohi, palaamme löylyyn ja kohotamme riemukkaan maljan: Tästä on hyvä jatkaa!

Koska perkuujätteitä ei löytynyt, päätämme valmistaa "limaa".

Se ei käy aivan käden käänteessä. Kiehautamme isossa kattilassa neljä litraa vettä ja sekoitamme joukkoon suurustettuja perunajauhoja, mutta kiisseli ei ota saostuakseen vaan juoksee lusikasta kuin vesi.

Lisäämme perunajauhoja, kiisseli porisee iloisesti, keitämme ja keitämme, kunnes lopulta kyllästymme. Saa kelvata, ihan hyvää limaa.

Kaadamme tuotoksen muoviam-päriin, ja kello 1.45 starttaamme taas matkaan.

Yö on kostea ja sumuinen, paljon pimeämpi kuin edellinen. Kävelemme rivakasti sadan metrin päähän leiristä pienen kukkulan laelle, jossa päätämme jakaa partion.

"Ryhmä Soininen" hiipii alas pol-

Metsän hidas rytmi tarttuu retkeläisiin.

kua. Kulkeminen on työlästä, sillä pimeänäkölaitteen kuvaa on säädettävä jatkuvasti. Kävellessä on koko ajan katsottava jalkoihin, ettei vahingossa astuisi oksien päälle ja herättäisi tyttöjä.

Narsk. Narsk. Narsk. Hiipijän nahkaiset kengät narisevat pimeydessä.

Puisen laavun ääriiviivat ilmaantuvat vihreään näyttöön. Etäisyyttä on ehkä kymmenen metriä. Leiripaikalla ei näy liikettä, ei myöskään valoa.

Sitten teltan reuna ilmestyy laavun takaa. Pimeänäkölaitteen kuvassa teltta hohtaa himmeästi. Valoa! Ilmeisesti jompi kumpi tytöistä on hereillä ja polttaa taskulamppua makuupussin sisällä.

Risut rasahtelevat, limaämpäri kumahtaa vaimeasti puuhun.

Viisi metriä teltalle, sitten kaksi. Perillä!

"Ryhmä Soininen" seisoo metrin päässä teltasta ja pohtii: Ovatko tytöt kuulleet oksien rasahdukset, ämpärin kumahdukset? Ovatko he ohuen kankaan takana hereillä henkeään pidätellen?

"Ryhmä Soinisen" vatsa mouruaa. Pimeydessä se on pelottavan kova ääni.

Soininen kumoa liman puisen

laavun eteen. Neste pulputtaa vaimeasti valuessaan maahan.

Kun pääsemme takaisin mäen päälle, hihitystä ei voi enää estää. Siinä tytöille tahmea yllätys aamuksi.

Skriiiiii, kajahtelee voitonriemuinen kettupilli sumuisen järven päällä.

Paluumatkalla löydämme polulta mustan miesten nahkahansikkaan. Poimimme sen mukaan. Ties vaikka sille löytyisi käyttöä.

PERJANTAI 5. 11.

"ONKOHAN ELÄIN OKSENTANUT?"

Peloteltavat havaitsivat leirissään jotakin outoa.

Metsän rytmi alkaa tarttua meihin. Liikkeemme ovat verkkaaisia. Kannamme väsyneinä puita nuotiopaikalle ja käyskentelemme leirin läheisyydessä.

Emme puhu paljoa.

Kello 11.00.

"Anuuuu!"

"Mitä?"

"Tuu katsomaan!"

Maassa teltan vieressä on noin metrin alueella kokkareista, läpi kuuluvaa nestettä. Tähyilemme yl-

lemme puiden latvoihin. Ei näy mitään, mistä aine olisi voinut tippua. Onkohan jokin suuri eläin oksentanut teltan viereen?

Tunnustelemme ainetta sormella ja haistelemme sitä. Päättelemme, että se on kiisselöitynyttä perunajauhoa. Edelliset retkeilijät ovat varmaan kaataneet sitä maahan, ja sade on turvottanut sen lammikoksi.

Kello 15.00.

Hiljaisuus ja järven toisella rannalla seisova synkkä metsä alkavat käydä hermoillemme. Maisema on liikkumaton. Kaipaamme tuulta tai aurinkoa, avomerta.

Kävelemme vähän. Kiipeämme laavun takaa lähtevää polkua pitkin ylös ja käymme katsomassa kylttiä, jonka tekstiä emme tullessa nähneet lukea.

"Heretty 2,5 km!"

"Ja parkkipaikan ja infopisteen merkki!"

"Toimituksen pojat teki meille käytännön pilan!"

Emme siis olekaan kilometrien päässä tiestä metsän sydämessä. Heretyn parkkipaikalle menee sinisellä värillä merkattu polku.

Kello 17.00.

Pimeyden laskeutuessa kömmimme telttaan. Enää emme ole varmoja, kuuluuko kohina ympärillämme metsästä vai tieltä.

Ennen nukkumaanmenoa kokeilemme kävelyä pimeässä, testaamme rohkeuttamme.

Toinen meistä törmää puolisoekana vaaleaan hahmoon ja haroo sitä kauhuissaan ennen kuin huomaa, että se onkin pieni kuusi.

Meillä on tunne, että joku saattaa milloin tahansa tarttua kiinni. Ja että joku, jota emme näe, näkee meidät jatkuvasti.

Kello 22.00.

"Pelottaaks sua?"

"Koko ajan."

Kello 3.00.

Aamuyöllä ensimmäisen illan ujellus ja nakutus alkavat uudelleen. Tällä kertaa ääni on todella lähellä leiriä. Se ohittaa teltan. Makaamme hiljaa kuunnellen.

"Mikä se voi olla?"

"Jos se on jonkun eläimen pentu?"

"Se liikkuu kauheen nopeesti. Pakko olla lintu."

"Voisiko se olla lepakko? Kun se nakuttaa tuolla tavalla."

Kun tuuli yltyy, alkaa telttakangas lepattaa. Makuupussin sisällä jäsenet jännittyvät, pidämme silmät auki vaikka emme näe mitään.

Anun päiväkirjasta:

Klo 3.30.

Rauhoitun lopulta. Mitä pelättävää täällä on? Jos minä en näe metsässä eteeni, miten kukaan muukaan voisi liikkua metsässä yöllä?

"ENSI YÖNÄ NE EIVÄT NUKU!"

Samaan aikaan kun peloteltavat pohtivat tahmean nesteen alkupeurää, kiusaajat odottavat jälleen kuumeisesti tietoja kepposensa onnistumisesta.

Nyt meitä alkaa harmittaa.

Onko mahdollista, että ihminen ei muka huomaa neljää litraa kiisseliä, joka on lorautettu keskelle hänen leiripaikkaansa?

Voiko kukaan olla näin sokea?

Ilmeisesti voi, sillä kello on kohta 15, eikä kaipaamaamme paniikkisoittoa kuulu. Rehkimisemme on siis jälleen mennyt hukkaan – tytöt ovat uinuneet läpi lorinan ja vihellyksen.

Kaikesta on pidettävä kirjaa.

Leiriläiset eivät tiedä, että verenhimoinen suurpeto lähestyy jo.

Kun puhelin lopulta pirisee pari tuntia myöhemmin, viesti ei ole toivottu.

"Täällä on pimeätä, mutta muuten me ollaan ok", ilmoittaa ääni linjalla.

"Entäs, tuota, se vihellys...?"

"Se on vaan joku lintu."

Pidämme hätäkokouksen.

"Ensi yönä eivät kyllä nuku!"

"Nyt alkaa tosikauhu!"

Panemme tuulemaan:

Ensiksi kaadamme kämpältä löytämäämme venäläiseen vodkapulloon tilkan halpaa viskiä, jotta vanha pullo näyttäisi vasta korkatulta.

Seuraavaksi teroitamme kämpän nuotiopaikalta poimimamme tikun, veistämme sen varteen kummallisia kuviota ja lävistämme tikun kärkeen edellisynä löytämämme hansikkaan, jonka ympärille kietaisemme valkoista pakkausnarua.

Korostaaksemme "taideteoksen" uhkaavuutta leikkaamme vielä hansikkaasta nimettömän irti.

Kun työ on tehty, vetäydymme lepäilemään kämpän keittiöön. Katse osuu pöydällä olevaan puolityhjään rasiaan Rasilaisen hapankaalia, joka on jäänyt yli bratwurst-illallisestamme.

Siinä se on! Piste i:n päälle! *Coup de grace!*

Tumppaamme hapankaaliin muutaman savukkeen. Lopputulos on vaikuttava: tyttöjä vaaninut metsävenäläinen on ryypiskellyt hissukseen vodkaa, veistellyt rauhassa irvokasta keppiään ja sammuttanut ronskiin slaavilaiseen tapaan hermosauhunsa välipalarasiaan.

Kello 23.00 ajamme jälleen kansallispuiston parkkipaikalle.

Tällä kertaa isku sujuu rutiinilla.

Kun keppi, pullo ja hapankaalirasia on huolellisesti aseteltu tyttöjen laavun eteen, alkaa konsertti:

Skriiiiii, ulvoo kettupilli, nyt vain muutaman metrin päässä telasta.

Samaan aikaan toinen meistä paukuttaa hiukan kauempana rytmikkäästi yhteen kahta kiveä.

Paupaupau, paupaupau, kajahtelee ääni tyynellä järvellä.

LAUANTAI 6. 11.

"SE ON TODELLA NÄHNYT VAIVAA"

Peloteltavat joutuvat tekemään vaikean päätöksen: jatkaako vai ei?

Klo 9.00.

"Elinaaaa!"

"Mitä?"

"Tuu tänne!"

Aivan teltan vieressä, paikassa josta eilen löysimme lammikon limaa, seisoo puolentoista metrin mittainen teräväksi vuoltu tikku, jonka nokkaan on sidottu ja lävistetty musta nahkahansikas.

Anun päiväkirjasta:

Palelen yhtäkkiä kauttaaltani. Kätet ja jalat vavahtelevat sydämen tahdissa.

Laavussa tikun vieressä on tyhjä pullo venäläistä vodkaa ja hapankaalin rippeet muovipurkissa. Joku on ollut täällä yöllä, aivan teltan vieressä, meidän nukkuessamme.

Liikumme äänettömästi tulipaikan luokse, tarkkailemme ympäröivää metsää.

Hetken toivomme, että meitä on huijattu. Ehkä se on toimituksen järjestämä pila.

Soitamme Helsinkiin.

"Jekutattekste meitä?"

"Ei tietenkään." Soinisen ääni kuulostaa uniselta. "Onko siellä tapahtunut jotain?"

"Meidän täytyy päästä täältä tänään pois!"

"Älkää hermoilko, kuulostaa perinteiseltä partiolaispilalta."

"Partiolaispilalta! Miten sairasta porukkaa ne partiolaiset oikein on!?"

Kello 10.05.

Istumme äänettömänä tulen ääressä selät järvelle päin. Vahdimme metsää. Syömme hitaasti kaurapuroa. Osa jää lautaselle. Tee jäähtyy mukeissa.

Emme koske toisiimme. Emme halua, että pelkomme näkyy.

"Onko sulla se suihke?"

"Joo."

"Jos se tyyppi tulee, käydään kimppeihin."

"Koska se Soininen sanoi oikein tulevaisuusi?! Soita sille, että ajaa tänne nyt heti tai mä sekoan!"

Anu puree kynsiä.

Elina hakee sahan liiteristä nuotion viereen.

Elinan päiväkirjasta:

Pahinta on se, että juuri nyt, kun olen jatkuvasti voittanut pelkoni, olisikin oikeasti ollut jotain pelättävää. Samaan aikaan, kun minä olen kokenut metsän olevan turvallinen muuri, joku on istunut teltan vieressä vuolemassa.

Puristan puukkoa lapasen sisällä. Mietin varasuunnitelmia. Soitanko poliisille? Pyydänpö lentäjästävääni hakemaan meidät helikopterilla pois?

Kello 10.30.

"Minkälainen tyyppi se sun mie-

lestä on?"

"Ehkä joku, joka asuu metsässä ja haluaa leiripaikan itselleen."

"Tän täytyy olla vaan pelottelua. Jos se haluaisi meille jotain pahaa, se olisi tehnyt sen jo."

Pelko muuttuu suuttumukseksi.

"Se on todella nähnyt vaivaa, uhmannut viimeisen narunsakin sitoakseen hanskan tikun päähän!"

Kello 11.15.

Elina soittaa poikaystävälle.

"Älä pelästy. Mä vaan halusin, että sä tiedät. Jos jotain tapahtuu."

Kello 12.00.

Istumme nuotiolla ja yritämme olla vapisematta. Kyytimme on tulossa kello kahdelta. Mutta siihen on vielä ikuisuus.

Yhtäkkiä kuulemme mäeltä askel-
lia.

"ANNETAAN TUNNELMAN TIIVISTYÄ"

Kiusaajat saavat odottamansa puhelun ja käyvät ostoksilla.

Puhelin soi kello 9.15.

"Tässön Anu moi. Jekutattekste meitä?"

"Anteeksi, oota hetki... Olin vielä nukkumassa... Ei tietenkään jekuta!"

Viimeinen ilta (ylh.) ja viimeisen aamun shokki (alh.): keppi, viinapullo ja hapankaalia.

"Meidän täytyy päästä täältä tänään pois!"

"Mitä on tapahtunut?"

"No tänne on joku jättänyt kepin, johon on isketty hanska ja... Elina, älä mee lähelle sitä!... ja, ja juonut viinaa ja... ja sitten eilen me löydettiin täältä maasta jotain jöijää ja tutkittiin sitä ja se oli perunajauhoo ja... Me halutaan täältä pois nyt heti, ymmärrätsä?"

Puhelu on tuskin päättynyt, kun tulee tekstiviesti:

Tääl alkaa sataa, tulkaa niin pian ku pääsette.

Sitten soi taas puhelin: "No tässä Elina moi. Tulkaa ihan totta nopeesti. Anu alkaa seota."

No niin! Vihdoinkin työmme on tuottanut tulosta! Tytöt on siis nou-
dettava jo tänään, päivää ennen so-
vittua määräaikaa.

Mutta ei toki hosuta, annetaan tunnelman vielä vähän tiivistyä.

Sillä välin, kun tytöt odottavat hermostuneina metsässä, ajamme kaikessa rauhassa Kuhmoisiin hankki-
maan heille lepytyslahjoja.

Ostamme kioskilta rasia Juhla-
pöydän suklaakonveheteja. Sitten
suunnistamme kukkakauppaan.

Myyjä hymyilee ovelasti. "Jaa ruusuja? Vähän niinkun tytöille hyvityk-
seksi? Pojat näyttääkin vähän siltä
että ne on olleet pahoilla teillä. Ja vie-
lä pyhäinpäivänä!"

"MIES LAITTA KÄTENSÄ TASKUUN"

Samaan aikaan kun kiusaajat valit-
sevat lepytyskukkia, peloteltavien
leiripaikalle saapuu tuntematon
kulkija.

"Kuka siellä?"

Metsäpolulle ilmestyy tum-
mansiniseen asuun pukeutu-
nut mies.

"Kuka sä olet?"

Mies ei vastaa. Hän pysähtyy pol-
lulle.

"Sinäkö täällä olet ollut yöllä vuo-
leskelemassa?!"

Mies katsoo meitä kulmiensa alta.

"Mitäs tämä on? Mitäs te tuolla ta-
valla ihmisiä pelkätte?"

Mies laittaa kätensä taskuun, ja pe-
räännyimme metrin.

"Minä olen ihan tavallinen kulkija. Saahan täällä metsässä kävellä."

Mies riisuu hitaasti rinkansa ja is-
tuu hiljaisena pölkyn päälle. Hän on
vihaisen näköinen. Kyräilemme vie-
ressä, tarkkailemme hänen jokaista
liikettään.

Miehellä on Nokian kumisaappaat
ja sateenkestävä tuulipuku. Hän kai-
vaa rinkan taskusta termoskannun ja
kaataa kahvia tummuneeseen kuk-
saan. Tämä keski-ikäinen erämies ei
näytä ihmiseltä, joka istuisi pilkko-
pimeässä yössä syömässä hapanka-
lia keihäs kädessä.

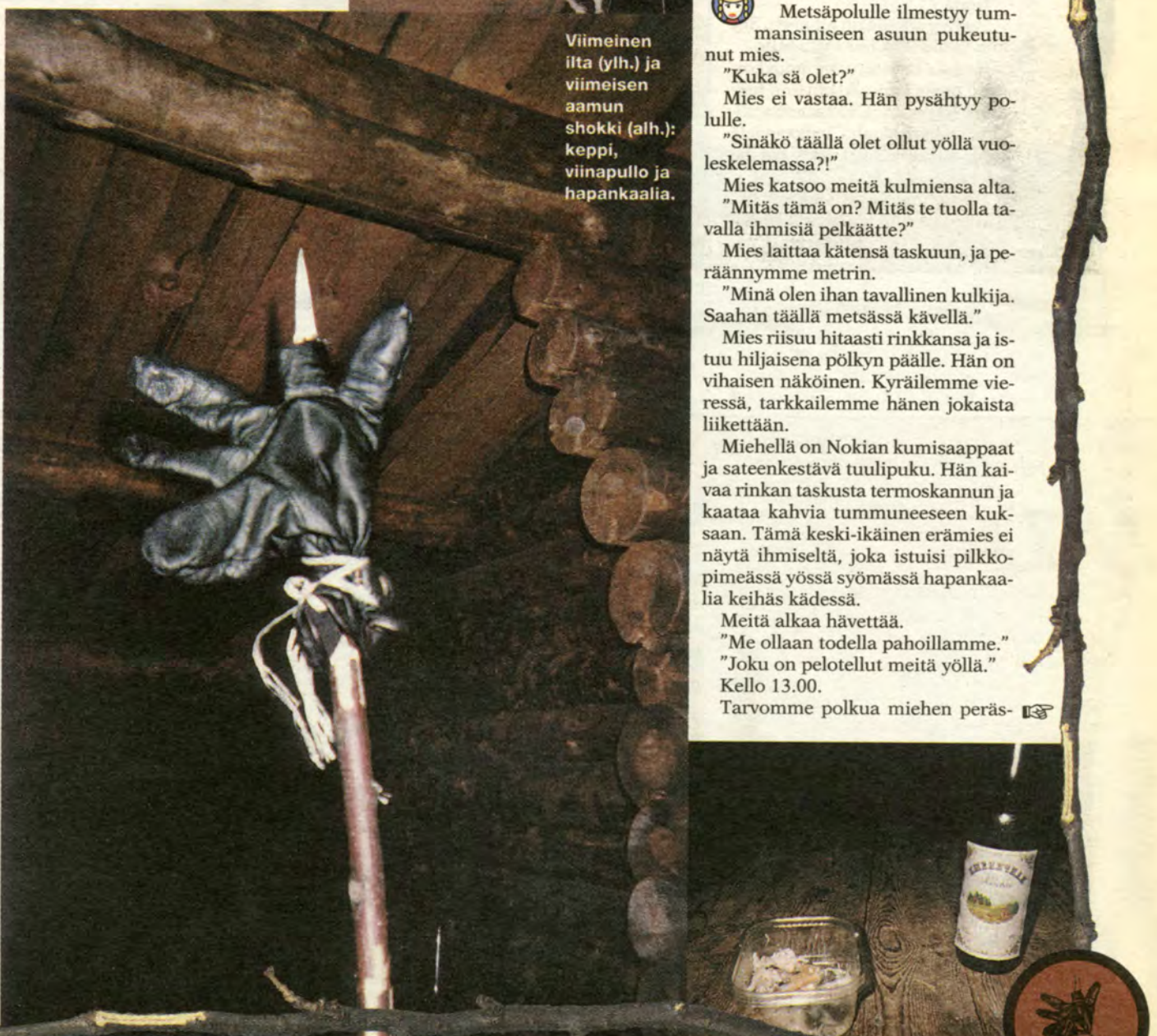
Meitä alkaa hävettää.

"Me ollaan todella pahoillamme."

"Joku on pelotellut meitä yöllä."

Kello 13.00.

Tarvomme polkua miehen peräs-

Telttaretkellä
tarvitaan
kaikkea.

Erica Jong
How to
Save
Your Own
Life

sä. Hän puhuu perheestään, pakkaretkistään ja kohtaamisista majavien, karhujen ja ilvesten kanssa.

Olemme matkalla Heretyn parkkipaikalle odottamaan luvattua kyytiä. Polku on leveämpi ja huomattavasti helppokulkuisempi kuin se, jota pitkin ensimmäisenä iltana kompuroimme. Matkan varrella vastaan tulee perhe, vanhemmat ja kaksi lasta.

Kysymme erämieheltä kuulemastamme oudosta äänestä. Hän arvelee sen olevan palokärki. Se kun nakuttelee itselleen syötävää puun rungosta.

Kello 13.50.

Parkkipaikalla on hiljaista. Silloin tällöin ohi hurauttaa auto.

Keihäs lävistettyine hanskoineen nojaa kansallispuiston tauluun. Nyt se näyttää naurettavalta ja voimattomalta, vaikka vielä tunti sitten pelotti edes katsoa siihen.

Päätämme viedä keihään poliisille ja tehdä häiriköstä ilmoituksen Metsähallitukseen. Ettei

hän meidän jälkeemme pääsisi pelottelemaan muita.

Puitten takaa kuuluu tuttu ujellus: se palokärki.

Ensimmäistä kertaa kuulemme äänen päivällä.

Istumme rinkkojen päälle.

Lintu viheltää lähempänä, nyt jo aivan parkkipaikan laidalla.

"KOE ON LOPUSSA"

Kiusaajat keksivät mielestään mainion loppuhuipennuksen.

Juuri kun olemme kääntäneet Opelin keulan kohti Isojärveä, soi puhelin.

Paniikki on kaikkonut Anun äänestä. "Meillä ei oo hätää. Tänne tuli joku erämies, ja se lupas opastaa meidät parkkipaikalle. Me ollaan nyt ihan ok."

Koe on siis lopussa. Sellaista on elämä – kaikki hauska loppuu aikanaan.

Kello 13.00 pysäköimme auton muutaman sadan metrin päähän parkkipaikasta, jossa tytöt ovat varmaankin jo odottamassa kyytiä.

Lähdemme talsimaan tien reunaan.

Olemme päättäneet lopettaa kokeen tyylikkäästi – antaa tyttöjen luontoelämykselle sykähdyttävän huipennuksen.

Etenemme hiljaa. "Ryhmä Soininen" kantaa suklaarasiaa, "Ryhmä Lindholmilla" on kukkapuketti.

Lähestymme parkkipaikkaa, ja puiden välistä näkyy jo toisen uhrin punainen sadetakki.

Samalla kun kävelemme, ujellutamme kettupilliä viimeisen kerran:

Skriiiiii. Skriiiiii.

MIKSI?

Pelkäämme, jotta tietäisimme paeta.

Pelko on ihmisen ja muiden eläinten tunnetila, jonka tarkoituksena on kertoa, että meitä uhkaa hengenvaara.

Ihminen kokee pelon usein hiukan epämääräisenä, kalvavana tunteena, mutta fyysisistä oireista ei voi erehtyä: sydän tykkyttää, suuta kuivaa, maha kramppaa, iholle nousee hiki.

Ihminen pelkää luonnostaan – siksi, että geeneissä on niin määritelty.

Ihminen pelkää käärmkeitä, koska käärmmeet ovat myrkyllisiä, ja kuumuutta, koska kuuma polttaa.

Pimeää ihminen taas pelkää siksi, että muinoin, kun hän vielä asui luonnossa, pimeässä liikkui saalispetoja.

Toimittajat Elina Hirvonen ja Anu Silfverberg lähetettiin Isojärven kansallispuistoon tunnustelemaan, kuinka nopeasti alkukantaiset pelot nostavat pänsä, kun nykyaikainen kaupunkilainen joutuu vastatusten tuntemattoman kanssa.

Halusimme, että nuorten toimittajien mielikuviutus lähtisi liikkeelle, että he lopulta ahdistuisivat joka kerran, kun hämärä laskeutuisi.

Päätimme hiukan auttaa heitä.

Kieltämättä keinomme olivat vähän ikäviä. Säilytellä nyt pahaa-aavistamattomia telttailijoita räähkyvillä pilleillä ja silvotuilla hanskoilla. Katsoimme kuitenkin, että tarkoitus pyhittää keinot: kyseessä oli pelkosimulaatio. Sitä paitsi todellista vaaraa ei ollut – vaikka uhrin luulivatkin joutu-neensa oikean psykopaatin kiusaamiksi, oltiin koe valmiita lopettamaan heti, jos normaali ahdistus muuttuisi traumatisoivaksi kauhuksi.

Myönnetään – saimme idean elokuvasta *The Blair Witch Project*, jossa kolme nuorta eksyy korvessa ja joutuu pakene-maan pahaa voimaa.

Koetellakseen näyttelijöiden hermoja elokuvan ohjaajat hiipivät öisin heidän leirinsä ympärillä, katkoivat oksia ja hakkasivat kiviä yhteen. Vähän samaan tapaan kuin me kaksi kiusaajaa Isojärven kansallispuistossa.

Jari Lindholm

Lepytys-
lahjat.

ANNANKATU 23 00100 HELSINKI p.09-680 2500 f.09-680 2510 zaza@zaza.fi www.zaza.fi

SISUSTUSLIKE
ZAZA

stelton

